Ἐν Ἀθήναις τὴν 14ην Φεβρουαρίου 1873

Εὐλαβέστατέ μου Θεῖε σὰς ἀσπάζομαι

διὰ τῆς σαρκίνης μου γλώσσης ἔχω μεγάλην ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσω διὰ τὴν σωτηρίαν ὑγείαν μου καὶ σαρκικῶς καὶ πνευματικῶς διὰ τὸν Θεόν, νὰ ὑγιαίνετε καὶ νὰ ζῆτε διὰ νὰ ζῶ καὶ ἐγώ. Εἰς τὸν θεῖόν μου Κ.Ι. Σωτηρόπουλον, ἔχασα τὸ δικαίωμα νὰ κάμω ἀδελφικὴν ἐγγραφὴν ὅλων τῶν ἐδῶ καὶ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ γράψω καὶ ἐγὼ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, καὶ τώρα δὲν ἔχω νὰ γράψω διὰ τὰς ἐργασίας μου ἀφοῦ ἀπαντᾷ καὶ μὲ τὸν λόγον τοῦ δὲν ἔγραψε καὶ ἐγὼ δὲν ἔγραψα καὶ ἐγὼ διὰ νὰ μὴ μοῦ εἴπῃ ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὸν ἀδελφόν μου καὶ τὴν ἀνεψιάν μου καὶ τὸν ἀνεψι